

İşte Hayat 3 Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 29 Temmuz 2011

Mesai bitimi işyerimden ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra koro çalışmalarını yaptığımız binanın kapısında idim.

Kurs başlamadan Leman' la bir iki kelime edebilmek, onunla bir şeyler paylaşmak amacıyla merdivenleri koşar adımlarla çıktım.

Dinlenme salonuna girer girmez gözlerim onu aradı.

Ancak her zaman vaktinden önce kurs binasına gelen Leman ne yazık ki, henüz gelmemişti.

Gözüm kapıda dakikalarca bekledim.

Ancak çalışma başlıyor haberi gelmesine rağmen o yoktu.

Çalışma başladığında halen geldi, gelecek diye onu bekliyordum.

Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası da almamıştım. Tanıyan bayan arkadaşlara da, nerede olduğunu sormadım.

Arkadaşların haydi çalışma bitti daha ne bekliyorsun? Uyarısı ile kendime geldiğimde, içimi bir hüzün kaplamıştı.

Koşar adımlarla çıktığım merdivenleri bu defa ağır adımlarla inerek kurs binasını terk ettim.

Canım hiç eve gitmek istemiyordu. Güzel başlayan bekârlıktaki ilk günüm böyle bitmemeliydi.

Ağır adımlarla sahile doğru yürüdüm.

Deniz kenarında bir banka oturdum. Yanıma sigara almamıştım.

Şimdi bir sigaraya çok ihtiyacım var diye düşündüm. Sonra kendime verdiğim sözü hatırlayarak, hayır dedim, her canım sıkıldığında yakacak değilim ya bu mereti...

Gecenin sessizliğinde, dalgaların kıyıya vuruşu bir anda ninni gibi gelmeye başlamıştı. Hemen oracıkta uyuyabilirdim.

Kim bilir? Dedim kendi kendime belki de yine eskiden olduğu gibi uykuya sığınmak istiyorum.

Kendimi bulutların üzerinde hissettiğim sabahın hemen akşamında gecenin gri bulutları yalnızlığımın üzerine çöküvermişti.

Ah Leman! Ah! Diye söylendim kendi kendime, tam ta çalışmaya gelmeyecek günü buldun, oysa sana o kadar ihtiyacım vardı ki bugün...

Birden şu dizeler dökülüverdi yüreğimden;

Saklanmaz aşk ateşi, gizlesen de duyulur.

Mey de çare arama, silinmez hatıralar.

Sermest olsan ne olur? O gecen şifa bulur.

Uyanınca sabaha, yine gözlerin dalar.

Elbette bu dizelerin gelişinin bir sebebi vardı.

Kendimi o kadar yalnız hissetmişim ki, acaba gidip bir yerlerde bir iki kadeh bir şey mi içsem? Diye düşünmüştüm.

Sonra adeta bu düşüncemden alıkoyulmak istercesine, şu dizelerle devam ettim;

Kadehinde zehir in, şifa diye sunulur.

Birkaç güzel şarkıyla, beden kendini salar.

Yeniden doğar güneş, o an düşler kurulur.

Uyanınca sabaha, yine gözlerin dalar.

Hayır dedim sonra, hayır ne gecenin matemini tutacağım, ne de yarın sabah gözlerim dalacak, yine bu sabahki gibi neşe içinde kalkacağım.

Ardından iki dörtlük daha taşıtı yüreğimden, bu defaki dörtlükler ise Leman içindi;

Böyle güzel gözlere, dağ taş olsa vurulur.

Mezen olur kemancı, sabaha kadar çalar.

Gelmese de sevdiğin, yürek ona kurulur.

Uyanınca sabaha, gözlerin onu arar.

Çare değil kadehler, umman olsa yorulur.

Eđer bir gün giderse, silinmez hatıralar.
Yaman olur bu ateş, sönmez ama durulur.
Uyanınca sabaha, gözlerin onu arar.

Leman'ı düşünmek, onun için yüreğimden dökülen bu dizeler beni oldukça rahatlatmıştı.

Kalk beyim kalk "Yolcu yolunda gerek" Diyerek yine kendi kendime konuřtum.

Neyine gerek senin ikiymiş, sigarayımış, gecenin matemiyimiş.
Bir daha dünyaya gelmeyeceksin ya, hayatın tadını çıkar...

Canım otobüse binmek istememiřti. Biraz uzun da olsa eve kadar yürüyerek gitmeye karar verdim.

Birden bir şey yemediğimi hatırladım, bir simitçi fırınından aldığım simidi yiyerek yaklaşık bir saatlik bir yürüyüşten sonra eve vardım.

Kapının önüne geldiğimde;

"Ne yalnızlığı" Dedim kendi kendime, zaten sen son on senedir ayrıldığın eşinle paylaştığın evde yalnız değil miydin?

Elimde kalan simidin son parçasını evin önünde bana masum gözlerle bakan tekir kediye vererek binaya girdim. Devam edecek

MEHMET FİKRET NALAN